

да получат храна. Мнозина се катереха по високите дървета, за да зърнат следи от приближаващия враг. Далече, в чезнещите далечини се издигаха огромни пламъци от опожарените селища. Неприятелят бе вече наблизо. Ала не се виждаше, не се чуваше нищо. Всички мълчаха, сякаш се бояха невидимо око, незнайно ухо да не долови най-плахия им шепот, най-леката им дума. Въздухът бе препълнен с неизвестност. Те дебнеха, спотаени като див звяр, готов за смъртен скок. Ала може би и тях дебнеха по същия начин.

След бранния съвет в царската шатра, всички войводи отидоха при отрядите си. Останаха само Иоан Асен и великия протостратор.

— Комнен е вече наблизо... — попушна сякаш на себе си царят. — Боя се всеки миг да не загазя в засада. Дано по-скоро се върнат разузнавачите... Доколкото знаем крепостта е непрестъпна откъм север и изток. Там се влива една по-малка река в Добричка.

— На това място Добричка се нарича Банска река. А на другата името е... — Радул прекъсна думите си. Ослуша се.

— Чуваш ли нещо? Като конски тропот... — каза изтръпнал царят. Той стана, дигна завесата на шатрата, надникна. Върна си.

— Не, няма нищо.

Радул се замисли.

— Не знам. От време на време нещо ми се счува. Не мога да определя какво е. След това не го долавям вече. После отново почва.

Великият войвода затвори очи, за миг челото му кльмна във внезапна дремка. Царят го разтърси за рамото.

— Върви си почини! Нужно е! Утре трябва всички да бъдем бодри. Хайде! Отморени войскари се бият два пъти по-дръзко.

— Няма да склопя очи, дорде не видя, царство ти, че е легнал и той да почине.

А Асен се усмихна. Загаси борината, която трепереше с кървав пламък, закрепена връз една желязна халка на главната подпора.